

требованиям времени. В контексте образовательной политики «социальное партнерство» позволит:

- развивать рынок труда, сократить его дисбаланс, решить проблемы безработицы и обеспечить мобильность рабочей силы;
- мотивация у общества непрерывного образования, основанного на научных знаниях и инновациях;
- обеспечение взаимосвязи между образованием, профессиональной подготовкой и рынком труда;
- достижение социального равенства и активного участия в общественной жизни социально уязвимых групп населения, его профессиональной подготовки и трудовой занятости.

Важнейшая роль в социальном партнерстве возлагается на государство, как координирующего, контролирующего и исполнительного органа. Государство должно систематично мотивировать общество к самообразованию, привлекать сферу бизнеса к взаимодействию со сферой образования не только для улучшения социального климата, а и для получения определенных собственных выгод. Развитие социального партнерства позволит стимулировать развитие сферы образования, повысить конкурентоспособность трудового потенциала и повысить качество жизни населения страны.

ПРОБЛЕМИ ВИКОРИСТАННЯ ДЕРЖАВНО-ПРИВАТНОГО ПАРТНЕРСТВА У СФЕРІ ТУРИЗМУ

В. А. ЄСПОВА, студ.

*Харківський національний університет міського господарства
імені О. М. Бекетова, м. Харків*

У наш час існує необхідність розвитку державно-приватного партнерства як однієї з ефективних форм концентрації ресурсів влади, бізнесу і населення для вирішення завдань розвитку туризму. Разом з тим, незважаючи на певні успіхи в розвитку туризму, держава мало бере участь у його становленні: не визначені умови державно-приватного партнерства у сфері туризму та механізми їх створення; не розроблені принципи розвитку державно-приватного партнерства; відсутні організаційні структури

управління, що координують процеси взаємодії учасників партнерства; не розроблені економічні механізми участі населення в проектах розвитку інфраструктурних об'єктів туристичної галузі, що функціонують на основі державно-приватного партнерства.

Державно-приватне партнерство в рекреаційно-туристичній сфері характеризується як система юридично оформлених відносин між органами влади, що регулюють процеси організації відпочинку на мікро-, мезо- та макрорівнях, а також державними рекреаційно-туристичними установами, приватними підприємцями, при якій стає можливим досягнення синергетичного ефекту та створення або поліпшення інфраструктури, товарів, послуг чи ресурсів, спираючись на принципи соціальної відповідальності, екологічності, економічної ефективності шляхом реалізації певних проектів. Процес супроводжується розподіленням ризиків, ресурсів і винагород між партнерами.

Державно-приватне партнерство в рекреаційно-туристичній сфері – це співробітництво між різними за ієрархією державними органами, органами місцевого самоврядування з юридичними чи фізичними особами, що здійснюється на основі договору в порядку, що встановлений законодавством. Українське законодавство передбачає державно-приватне партнерство у сфері природокористування, охорони здоров'я, управління нерухомістю, туризму, відпочинку, рекреації, культури та спорту.

Основними формами організації державно-приватного партнерства в рекреаційно-туристичній сфері країн світу є: співробітництво, що передбачає однаковий розподіл прибутку, ризиків та участь в обґрунтуванні управлінських рішень; залучення комерційних бізнес-структур для управління компаніями з державною та комунальною формами власності; створення некомерційних організацій для досягнення певних цілей; концесія з передачею об'єктів державної власності комерційним структурам за договором.

Вважається, що державно-приватне партнерство сприяє збільшенню інновацій у пріоритетних галузях національного господарства. Розвиток державно-приватних відносин у рекреаційно-туристичній сфері не набув широкого використання. Його активізація потребує визначення основних організаційних форм співробітництва органів влади та приватного сектору, використання аналітичного інструментарію, розробки методичних рекомендацій щодо підготовки інвестиційних проектів у регіонах України.

Аналіз результатів реалізації державно-приватного партнерства дає підстави стверджувати, що така форма співробітництва органів влади та приватного бізнесу спроможна активізувати соціально-економічні процеси в рекреаційно-туристичній сфері регіонів України.

До основних напрямів розвитку державно-приватного партнерства, що мають важливе теоретичне та практичне значення при впровадженні методичних положень державного регулювання туристичною сферою, на наш погляд, слід віднести такі:

- формування загальних основ державно-приватного партнерства у сфері туризму;
- визначення засобів запровадження державно-приватного партнерства;
- розробка організаційно-економічних основ інформаційного забезпечення управлінських рішень;
- розробка засобів та форм участі населення в проектах розвитку інфраструктурних об'єктів сфери туризму, що функціонують на основі державно-приватного партнерства.

З урахуванням специфіки діяльності туристичної сфери доцільно запровадити на практиці такі елементи державно-приватного партнерства:

- рівне інформаційне забезпечення всіх учасників партнерства: влади, населення та бізнесу;
- планомірний розвиток туризму в регіонах на основі проектів партнерства держави і бізнесу, що передбачає державне регулювання проектів партнерства та наявність системи пріоритетів запуску цих проектів з метою розвитку туризму;
- поетапний розвиток інфраструктури туризму при використанні державної та комунальної власності;
- перехресність і розподіл важливих владно-управлінських повноважень з метою децентралізації та підвищення ефективності процесів прийняття рішень і взаємного контролю та відповідальності всіх їхніх учасників;
- відповідальність сторін державно-приватного партнерства за дотримання договірних засад співробітництва;
- повнота розкриття інформації про реалізацію і наслідки державно-приватного партнерства.